

Arrest

nr. 103 151 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Kirgizië van Russische origine. U verklaarde problemen van etnische aard te hebben gehad in Kirgizië. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Op 7 april 2010 ontstonden revoluties in uw land. De inwoners in Kirgizië haten de Oezbeken, de Oeigoeren en ook de Russen. Ook uw man, die van Oezbeekse origine is, kende problemen. Op 21

juni 2010 had hij veel geld gekregen op zijn werk. Dat geld werd gestolen toen uw man werd aangevallen. De directeur van de firma van uw man is een Kirgies. Hij eiste het geld terug. Uw man werd ontslagen op 28 juni 2010. In de nacht van 29 op 30 juni 2010 rond twee uur 's nachts vielen vier gemaskerde mensen uw woning binnen. Drie van hen waren gewapend en ze eisten 50.000 USD. Ze sloegen uw man en bonden hem vast. Uw dochter werd in een kamer opgesloten en zelf werd u bedreigd met een mes op uw keel. Ze namen waardevolle spullen mee uit uw woning. Uw hond werd onthoofd en er werd gedreigd dat hetzelfde met u zou gebeuren indien u niet zou betalen. U werd ondergebracht bij familie. Daar vernam u van uw man dat uw woning afgebrand was. De politie eiste ondertussen hetzelfde bedrag, u begreep dat het zinloos was om naar de politie te gaan. Uw man verliet het land. Zelf vertrok u op 30 augustus 2010 per vliegtuig naar Barcelona. Daar werd u opgewacht door iemand die u naar een hotel bracht.

Op 7 september 2010 kwam u aan in België waar u op 9 september asiel aanvraag bij de Belgische asielinstellingen. Uw dochter verblijft nog steeds bij familie.

Tijdens uw verblijf in België werd u het slachtoffer van een overval door onbekenden. U kreeg medische verzorging en diende klacht in bij de lokale politie.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde asielmotieven die uw man aanhaalde ter staving van zijn asielaanvraag, namelijk etnische problemen naar aanleiding van de interetnische incidenten in Kirgizië. In het kader van de asielaanvraag van uw man werd echter een beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van Vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van Subsidiare bescherming genomen op basis van het bedrieglijke karakter van de aanvraag. De motivatie hieromtrent wordt hieronder weergegeven:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op problemen (geësceneerde geldddiefstal, ontslag, politiebezoek, bedreigingen, brandstichting) die u vanaf juni 2010 met uw werkgever kende omwille van uw origine.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u deze problemen linkt aan de interetnische incidenten in het Zuiden van Kirgizië.

U legde verschillende documenten voor ter staving van uw relaas, doch deze documenten zijn weinig overtuigend. Vooreerst dient met betrekking tot de twee documenten die u voorlegde ter staving van uw professionele activiteiten (werkkaart en werkboekje) het volgende te worden opgemerkt. Uw **werkkaart** werd op 1 februari 2006 afgeleverd. Blijkens de annotaties werd de geldigheid van de kaart jaarlijks verlengd. Zo worden volgende perioden van geldigheid vermeld: "geldig van 01 februari 2006 tot 2007", "geldig van 01.02.2007 tot 2008" en "geldig van 01.01.2008 tot 2009". De laatste verlenging dateert van januari 2009, en liep logischerwijze tot begin 2010. Nadien werd de kaart niet meer verlengd. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u een werkkaart voorlegt waarvan kan worden aangenomen dat ze niet meer geldig was in juni 2010. Dit doet vermoeden dat u in juni 2010 niet meer werkte bij het bedrijf dat vermeld wordt op de kaart ("RG brands"). In uw **werkboekje** werd op datum van 19 november 2009 opgetekend dat u op basis van een akte die dateert van nota bene 28 juni 2010 ("Nr. 36/k/12) vrijwillig ontslag indiende (regel "14" in uw werkboekje). Het is echter niet aannemelijk dat er in uw werkboekje op 19 november 2009 iets wordt genoteerd op basis van een akte die dateert van meer dan een half jaar later. Bovendien, wanneer de datum van 28.06.2010 van naderbij wordt bekeken, blijkt duidelijk dat de ruimte tussen de "0" en de "1" van het jaar "2010" krabsporen vertoont. Dit doet vermoeden dat er met deze datum geknoeid werd. Deze vaststellingen in uw werkboekje bevestigen de vermoedens dat u in juni 2010 niet meer werkte voor het bedrijf 'RG Brands'. Bijgevolg kan er ook ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid van uw verklaringen omtrent de problemen (geësceneerde geldddiefstal, ontslag, politiebezoek, bedreigingen, brandstichting) die u zou hebben gekend met de nieuwe baas van dit bedrijf in juni 2010.

Betreffende deze problemen die u zou hebben gehad legt u een attest voor in verband met de brandstichting. Betreffende dit attest dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat nergens in dit attest staat vermeld wanneer de brand op uw adres precies plaatsvond, maar er enkel wordt verwezen naar de gebeurtenissen van 7 april 2010 in uw land. Voorts valt op dat dit attest is opgesteld op de bovenste helft van een A4-papier. Opmerkelijk is dat dit attest twee stempels draagt, namelijk een rechthoekige en een ronde stempel, en dat deze twee stempels ook verschijnen op de onderste helft van het A4-papier, waar verder geen tekst is aangebracht. Dit doet sterk vermoeden dat het gaat om een vooraf gestempeld blanco A4-papier waarop naar eigen goeddunken eender welke tekst kan worden aangebracht. Dit vermoeden wordt nog versterkt aangezien de verklaringen van u en uw vrouw over hoe jullie aan dit document gekomen zijn, niet consistent zijn. Zo verklaarde u dat uw vrouw u dit attest bezorgde (CGVS, man, p. 13). Uw vrouw verklaarde echter niet te weten hoe u aan het attest bent gekomen. Ze verklaarde uitdrukkelijk dat het niet via haar was (CGVS, vrouw, p. 3). Tijdens het interview werden zowel u als uw vrouw gewezen op de inconsistentie in uw beider verklaringen. Hierop heeft uw vrouw geantwoord dat ze het zich niet meer kan herinneren en dat ze sinds een incident (fysieke aanval door onbekenden) dat in België plaatsvond 'niet meer bijkomt' (CGVS, vrouw, p. 3). Zelf verklaarde u dat uw vrouw het zich misschien niet herinnert aangezien ze u alle papieren in een map bezorgde en dat ze niets wist over dit bewuste document. Ook haalde u hetzelfde incident aan in België, waardoor uw vrouw soms dingen vergeet (CGVS, man, p. 15). Uw beider uitleg kan echter niet overtuigen. Ten eerste is het niet aannemelijk dat uw vrouw, doordat ze in België het slachtoffer werd van een fysiek incident, niet meer zou weten dat ze een hele tijd voordien een document betreffende de brand in jullie woning aan u heeft overhandigd. Ten tweede is uw uitleg, dat uw vrouw 'alle documenten in een map aanbood, zonder van dit document op de hoogte te zijn', weinig overtuigend. Zelfs indien, zoals u stelt, de burens het attest gingen ophalen bij de administratieve diensten (CGVS, p. 15), hoewel in dit attest nochtans staat vermeld dat het aan u werd uitgereikt, moet dit document toch op één of andere manier bij uw vrouw terecht zijn gekomen alvorens ze het aan u kon geven. Deze inconsistentie betreffende het verkrijgen van een bewijsstuk in verband met de kern van uw asielaanvraag, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op fundamentele wijze. Er dient te worden vastgesteld dat u probeert om de asielinstanties van uw asielaanvraag te overtuigen middels het gebruik van weinig overtuigende documenten en zelfs vervalste stukken. Dit doet besluiten dat u tracht om moedwillig de Belgische asielinstanties te misleiden, wat bezwaarlijk als een daadwerkelijke medewerking met de asielinstanties kan worden beschouwd.

Doorheen uw verklaringen slaagt u er bovendien ook niet in om uw asielaanvraag aannemelijk te maken. Zo toont u zeer weinig interesse in de persoon en zijn entourage die u vervolgden. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u enkel de naam (T. D.) kent van de nieuwe baas van het bedrijf, die aan de oorzaak ligt van al uw problemen (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u 'denkt' dat hij banden heeft met de overheid, doch u weet niet te vertellen welke banden hij dan wel heeft (CGVS, p. 10). Ook verklaarde u niet te weten wat T. vroeger deed (CGVS, p. 10). Uit uw verklaringen blijkt dat u ondertussen zelfs niet heeft gepoogd om te ontdekken wie die T. is en welke banden zijn familie heeft in Kirgizië (CGVS, p. 10). Dit totale gebrek aan interesse om te achterhalen wie uw vervolgers precies zijn ondermijnt op bijkomende wijze de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Bovendien toont u geen interesse in wie uw plaats heeft ingenomen in het bedrijf. U weet enkel te vertellen dat het 'een jonge man' betreft (CGVS, p. 9), wat u vernam via contacten met uw (ontslagen) ex-collega's die nog in Kirgizië wonen. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich hierover niet verder informeerde en u kan niet uitleggen waarom u er niet naar informeerde (CGVS, p. 9). Het is merkwaardig dat u niet wil weten wie uw ex-baas op uw positie heeft geplaast. Dit gebrek aan interesse doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw beweerdde reisroute en reisdocumenten niet geloofwaardig zijn. Zo verklaarde u per vliegtuig van Bishkek (Kirgizië) via Istanbul (Turkije) naar Frankfurt (Duitsland) te zijn gereisd (CGVS, p. 13). U verklaarde dat u, om naar België te reizen, zelf persoonlijk geen reispaspoort had. U verklaarde dat Dimitri, uw reisbegeleider, wel een document met foto had en een ticket (CGVS, p. 13). U verklaarde echter niet te weten of er een visum in het document stond (CGVS, p. 13) en verklaarde zelfs niet te weten of het wel om een paspoort ging (CGVS, p. 14). Het is echter niet geloofwaardig dat u niet zou weten met welk reisdocument u per vliegtuig naar de Europese Unie bent gereisd, gezien de strenge grenscontroles aan de Europese buitengrenzen en zeker de Schengengrenzen, met steeds de mogelijkheid tot persoonlijke controles. Dit doet vermoeden dat u moedwillig tracht om uw reispaspoort (met daarin de exacte vertrekdata en eventuele visa) voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden, wat evenmin getuigt van een daadwerkelijke medewerking met de Belgische asielinstanties. Bovendien zet dit vraagtekens bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of

een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiare bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (Sovjetbinnenlands paspoort, identiteitskaart, rijbewijs, attest brandstichting, werkbadge, werkboekje, diploma en documenten betreffende inburgering in België) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw Sovjetbinnenlands paspoort en identiteitskaart bevestigen uw identiteit. Deze documenten bevestigen uw verklaringen dat u in uw leven uw (vaderlijke) Oezbeekse origine veranderde in de Kirgizische origine van uw moeder. Echter, deze documenten kunnen de vastgestelde ongerijmdheden niet verklaren of herstellen. Uw rijbewijs kan verder uw identiteit bevestigen, doch verschaft geen informatie betreffende de door u aangehaalde problemen. Dit laatste geldt ook voor uw diploma en de documenten betreffende uw inburgering in België. De andere documenten (attest brandstichting, werkbadge en werkboekje) werden hierboven reeds besproken."

Betreffende uw Russische origine kan nog gesteld worden dat er geen sprake is van vervolging van personen van Russische origine, louter omwille van hun origine, in Kirgizië. Van de informatie waarover het Commissariaat beschikt, is een kopie toegevoegd aan uw dossier.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van Subsidiare bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (rijbewijs, huwelijksakte, geboorteakte van u en uw dochter, kopie huwelijksakte met eerste man, kopie scheidingsakte van uw eerste man, kopie van uw identiteitskaart, proces-verbaal van de lokale politie Antwerpen, medisch attest en documenten betreffende uw inburgering) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het proces-verbaal stelt dat u in België klacht indiende na een overval op uw persoon en het medisch attest stelt dat u medische verzorging kreeg. Echter, deze documenten verschaffen geen informatie betreffende de door u aangehaalde problemen in Kirgizië. Dit laatste geldt ook voor de andere documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat de verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van S. I. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 103 150 van 21 mei 2013 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van S. I. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals

voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar middel aan door te stellen dat er praktisch geen tegenstrijdigheden terug te vinden zijn in het gehoor van verzoeker. Dit is volgens de verzoekende partij een bewijs van de oprechtheid van het asielverhaal.

Er kon slechts één tegenstrijdigheid vastgesteld worden, met name in zake het attest van de brand. Dit attest zou overhandigd geweest zijn in een map door de echtgenote van verzoeker. Het is aannemelijk dat diens echtgenote niet op de hoogte was van alle documenten die in de map staken.

Bovendien meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal te veel van vermoedens uitgaat: zij vermoeden dat er met het werkboekje van verzoeker geknoeid werd en dat hij niet meer werkzaam was in het beweerd bedrijf in juni 2010. De commissaris-generaal vermoedt dat het attest van de brand een vooraf gestempeld blanco A-papier geweest zou zijn en dat het vermoeden gewekt wordt dat deze bewijsstukken vervalst zouden zijn.

Volgens de verzoekende partij blijft het echter bij vermoedens en blijft de commissaris-generaal in gebreke dit te bewijzen.

De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door personen, die getuigen waren van dezelfde feiten en die de kern van het asielrelaas raken, een aanwijzing zijn voor het gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas. In beginsel kan verwacht worden dat de asielzoeker op de hoogte is van de chronologie van de aangehaalde feiten zonder dat verwacht kan worden dat hij of zij alle gebeurtenissen precies in de tijd kan plaatsen.

Volledigheidshalve wijst de Raad er ook op dat de aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De Raad bevestigt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal waar die vaststelde dat verzoeker en zijn echtgenote geheel verschillende verklaringen afleggen omtrent het bekomen van het attest de brand: "Dit vermoeden wordt nog versterkt aangezien de verklaringen van u en uw vrouw over hoe jullie aan dit document gekomen zijn, niet consistent zijn. Zo verklaarde u dat uw vrouw u dit attest bezorgde (CGVS, man, p. 13). Uw vrouw verklaarde echter niet te weten hoe u aan het attest bent gekomen. Ze verklaarde uitdrukkelijk dat het niet via haar was (CGVS, vrouw, p. 3). Tijdens het interview werden zowel u als uw vrouw gewezen op de inconsistentie in uw beider verklaringen. Hierop heeft uw vrouw geantwoord dat ze het zich niet meer kan herinneren en dat ze sinds een incident (fysieke aanval door onbekenden) dat in België plaatsvond 'niet meer bijkomt' (CGVS, vrouw, p. 3). Zelf verklaarde u dat uw vrouw het zich misschien niet herinnert aangezien ze u alle papieren in een map bezorgde en dat ze niets wist over dit bewuste document. Ook haalde u hetzelfde incident aan in België, waardoor uw vrouw soms dingen vergeet (CGVS, man, p. 15). Uw beider uitleg kan echter niet overtuigen. Ten eerste is het niet aannemelijk dat uw vrouw, doordat ze in België het slachtoffer werd van een fysiek incident, niet meer zou weten dat ze een hele tijd voordien een document betreffende de brand in jullie woning aan u heeft overhandigd. Ten tweede is uw uitleg, dat uw vrouw 'alle documenten in een map aanbood, zonder van dit document op de hoogte te zijn', weinig overtuigend. Zelfs indien, zoals u stelt, de burens het attest gingen ophalen bij de administratieve diensten (CGVS, p. 15), hoewel in dit attest nochtans staat vermeld dat het aan u werd uitgereikt, moet dit document toch op één of andere manier bij uw vrouw terecht zijn gekomen alvorens ze het aan u kon geven. Deze inconsistentie betreffende het verkrijgen van een bewijsstuk in verband met de kern van uw asielrelaas, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op fundamentele wijze."

Dat de echtgenote van verzoeker niet wist welke documenten in de map staken omdat de burens het haar misschien overhandigd hadden of zijn echtgenote het niet zelf had gekregen (gehoorverslag p. 15), overtuigt de Raad niet.

Overigens, wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Voor de beoordeling van het werkboekje geldt hetzelfde als in de vorige paragraaf uiteen werd gezet. Bovendien wijst de Raad er opnieuw op dat het commissariaat-generaal niet moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006). De bewijslast inzake de gegrondheid rust in de eerste plaats bij de kandidaat-vluchteling.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen interesse zou tonen voor zijn baas en wie zijn plaats op het werk zou hebben ingenomen meent de verzoekende partij dat de commissaris-generaal deze argumenten aanwendt om verzoeker de status van vluchteling te weigeren. Verzoeker is volgens de verzoekende partij nog altijd geen privédetective en is niet gehouden om dit allemaal te achterhalen.

De Raad meent dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De commissaris-generaal mocht er dan ook redelijkerwijze van uitgaan dat verzoeker iets meer interesse aan de dag zou leggen om te weten te komen wie zijn plaats in het bedrijf had ingenomen, alsook hoe de situatie in het algemeen op

zijn voormalig werk was, zeker daar verzoeker verklaarde dat hij nog steeds regelmatig contact heeft met zijn ex-collega's (gehoorverslag p. 9).

Waar verzoekende partij stelt dat zij niet gehouden is "om dat allemaal te achterhalen", is de Raad van oordeel dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

De motivering moet daarenboven als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Inzake de reisroute van verzoeker stelt de verzoekende partij dat dit niets te maken heeft met het asielrelaas en als argument niet mag worden aangewend om asiel te weigeren.

De Raad is van mening dat dit een overtollig motief uitmaakt dat echter geen afbreuk doet aan de overige pertinente motieven van de bestreden beslissing die doen besluiten tot de niet-aannemelijkheid van het asielrelaas.

De verzoekende partij klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997).

De verzoekende partij laat na de schending van dit beginsel uiteen te zetten, waarmee dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 14 december 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij aan dat artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM geschonden is.

De verzoekende partij werpt verder op dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling in het land van herkomst aanwezig is en zij het gevaar lopen slachtoffer te worden van systematische vervolging.

Ze stelt dat de commissaris-generaal zich beroept op algemene informatie om te stellen dat de situatie kalm en stabiel is in Bishkek en dat er zich geen conflicten meer hebben voorgedaan.

Nochtans spreekt recente informatie (bijlage verzoekschrift) dit tegen en doen zich wel degelijk incidenten voor overal in het land alsook in Bishkek.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad er op dat deze bepaling vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, dat "immers de bescherming van artikel 3 E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M." (R.v.St., beschikking nr. 1982 van 22 januari 2008; R.v.St., nr. 106.509 van 13 mei 2002). Geenszins wordt door verzoeker aangetoond op welke manier de bestreden beslissing een inbreuk maakt op artikel 3 EVRM.

Waar de verzoekende partij de landeninformatie van de commissaris-generaal betwist en eigen informatie toevoegt aan het verzoekschrift betreffende de algemene situatie in Kirgizië die zou aantonen dat er wel degelijk sprake is van een situatie van willekeurig geweld, wijst de Raad er op dat de landeninformatie die in het administratief dossier zit, is gebaseerd op Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd ambtenaar, gebaseerd is op diverse bronnen terwijl de verzoekende partij een bundel niet-geanalyseerde artikels neerlegt.

Hoewel de informatiebundel (SRB: "Kirgizië: De situatie van etnische Oezbeken, sinds het geweld van juni 2010 in Zuid-Kirgizië", 3 mei 2012) waarop de commissaris-generaal zich baseert de lezer inderdaad voorafgaandelijk waarschuwt dat de daarin gemaakte analyses niet beweren exhaustief te zijn wat de situatie van de onderzochte gebieden betreft, wordt er eveneens gesteld dat deze gegevens specifiek werden vergaard teneinde feitelijke en contextuele informatie te bieden voor de behandeling van de individuele asielaanvragen. Deze SRB werd, vanuit een onafhankelijk perspectief, geredigeerd met behulp van zorgvuldig geselecteerde publieke informatie, waarbij de gebruikte bronnen aan een onderlinge toetsing werden onderworpen. De verzoekende partij stelt weliswaar dat de in het rapport vermelde conclusies achterhaald zijn, maar slaagt er met een loutere algemene verwijzing naar enkele documenten niet in om toe te lichten waarom dit het geval zou zijn. Deze documenten gaan bovendien niet uit van een mensenrechtenorganisatie, noch ngo in het land van herkomst. Eén van de documenten lijkt afkomstig te zijn van een reizigersblog. Het andere document is een internetartikel over de situatie in Kirgizië.

Bovendien stippen beide documenten aan dat de onrusten in 2010 zich vooral in het zuiden van Kirgizië afspeelden en niet in Bishkek, waar verzoeker woonde. Over Bishkek reppen de neergelegde documenten met geen woord.

Ze voegen niets toe, noch betwisten ze de informatie uit bovengenoemde SRB. Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst – en meer specifiek in Bishkek – sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS